

ÚJLAKI HANGOK

AZ ÚJLAKI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

VII. évf. Különszám

2002. KARÁCSONY

Várunk rád

Azért születél, mert a Földön nem volt alázat.
Anyád is sírva hiába kereste a házat,
hol terhet fájdalommal gyolcsba letenné...
Elég volt már a gyalázat.

Azért születél, mert Isten elképzelt már a vázat,
az ég sátrában készen volt már a vázlat,
de alatta gyilkos bűn tenyészett.
Elég volt már a gyalázat.

Azért születél, hogy az ember, aki lázadt,
föladja már a vad keserves lázat,
és eloszolják gyűlölet és köd.
Elég volt már a gyalázat.

Azért születél, hogy letöröld a mázat
képmutatásunkról, és az alázat
jelét tedd homlokunkra, mert
elég volt már a gyalázat.

Azért születél, hogy a messiásváró sok század,
mely talált hamis megváltót magának század,
betelje végre, és megszületéseddel
diadalmaskodjék az isteni alázat.

Jobbágy Éva

Mint a pásztorok

„Mária megjegyezte mindezeket a dolgokat,
és el-elgondolkodott rajtuk szívében.” (Lk 2,19)

A Rózsafüzér évének karácsonyán elgondolkodom – Mária példáját követve – a pásztorok szavain.

A Lukács-evangéliumból tudjuk, hogy a pásztorok „félni kezdtek nagy félelemmel”, amikor az Úr anyala megjelent nekik. Mégis, mikor meghallották a csodálatos híradást, azt befogadván útnak indultak Betlehem felé. Meg is lett a megérdemelt jutalmuk: „megtalálták Máriát és Józsefet és a jászolban fekvő Kisdedet”.

Csodálom a pásztorok hitének elevenségét: nem kételkednek, nem vonakodnak, nem késlekednek. Habozás nélkül követik az isteni

sugallatot. Boldogok a pásztorok, amikor rátalálnak a kis Jézusra, de boldog lehetek én is, amikor a szentmisében ugyanazt az isteni Kisdedet fogadhatom szívembe.

A pásztorok az újszülött Messiás első hírnökei: „elbeszélték nekik, amit a gyermek felől hallottak”. Magasztalják Istent, hogy ilyen csodálatos dolgokat mutatott meg nekik. Az öröm kiáradni törekszik. Amint a nagy titok öröme Máriát Erzsébethez vitte, úgy a pásztorokat apostolokká tette.

Engem is betölt a karácsony öröme. Azon leszek, hogy olyan legyen örööm, mint a pásztoroké: Jézust befogadván tanúskodjam Róla a világban. Ezt kérem a Rózsafüzér évének karácsonyán Szűz Mária közvetítésével az isteni Gyermektől.

H. Z. E.

Menekülés Egyiptomba

A király meghökkenve ráncolta össze homlokát. – Na nem! Ez az újszülött nem foghat ki rajtam, hogy hatalmam és trónom bitorolja. Mit tegyek? – A gonosz lélek lesben állt, és már kész is volt a felelettel. Elhíntette a kegyetlenség magvait a jeruzsálemi király szívében. – Hát öld meg! – Heródes király fontolóra vette a tanácsot, azután döntött. Támogatni fogom ezeket a csillagnézó bölcseket, gondolta, majd ők nyomra vezetnek. És majdnem így is lett. A bölcsek hódoltak a kisdednek, ám álmukban intést kaptak, és más úton tértek haza. Heródes király hiába várta őket türelmetlenül vissza. Mit tegyek, töprengett egyre haragosabban. – Hát légy bátor - súgta a gonosz lélek. – Hogy biztos legyél a dolgokban, öless meg minden betlehemi fiúgyermeket két éves korig! Akkor köztük lesz, akitől félsz. – És Heródes elküldte katonáit a gyermekgyilkosságra. Szörnyű tettekre mindmáig emlékezünk december 28-án, aprószentek ünnepén.

Ezalatt az Úr anyala sem volt télen. Megintcsak megjelent Józsefnek álmában, és utasította, hogy még az éjjel

vegye a gyermeket és anyját, és meneküljön Egyiptomba.

– Engedelmeskedem – mondta József Máriának -, hiszen Isten akarata számomra parancs. Felmáházom a szamarat

és indulunk Egyiptomba. – Felsegíttette jegyesét a gyermekkel az állat hátára, és nehéz léptekkel elindultak a bizonytalanba. Menekülésük útja Hebronon át Beérseba felé vezetett. Itt kezdődött a sivatag, ahol a hajléktalan szentcsaládra ezer veszedelem leselkedett. Mária magához szorította kisfiát. Eszébe juthattak azok a szavak, melyeket a názáreti házban az angyal mondott neki: Nagy lesz az ő kisfia, uralkodni fog Jákob házában, országának nem lesz vége... Most mindez olyan kilátástalannak látszott. De az Istenbe vetett bizalom erőt adott a szentcsaládnak ehhez a zarándokúthoz,

melyet a betlehemi áldozatokért, és valamennyi azóta megölt csecsemőért és magzatért is jártak.

Jézusnak csak Heródes halála után volt biztonságos visszatérnie Palesztínába. Így teljesedett be az ószövetségi írás: „Egyiptomból hívtam az én fiamat.” (Oz. 11,1).

Reglevich Lászlóné

Képzélet

Elképzelem, hogy bent meleg van,
s kívül nagy pelyhekben hull a hó.
Elképzelem, hogy együtt a család,
és az asztalon sok a földi jó.

Elképzelem a gyanta szagát,
s tényleg: az orromban már érzem.
Elképzelem, ahogy imádkozunk
együtt, tagoltan, lassan, szépen.

Elképzelem, hogy mind Őt várjuk,
készülünk az éjféli misére.
Elképzelem, hogy Krisztus közénk jön
s odaölel szerető szívére.

Jüling Erika

Emlék, köszöntővel

... szenteltessék meg a te neved,
jöjjön el a te országod ..., imádkozzuk
kórusban az újlaki szentmisén. Fogom
a mellettem állók kezét, szemem be-
csukom, hogy ne kalandozzék el a fi-
gyelmem. Egyszer régen, jut eszem-
be, szintén a Miatyánkot imádkoztuk,
körbe állva, nyitott szemmel, el-
elnevetve magunkat. Jókedvű gyere-
kek voltunk, ministránsgyűlést tartot-
tunk, mint minden héten. Vezetőnk, a
fiatal, magas, szőke káplán, nem is
haragudott nevetésünkért. Érthető,
mondta, hogy örülünk egymásnak, de
ima közben próbáljunk meg nem
egymásra nézni, hanem az elhangzó
szövegre koncentrálni. Megkönnyeb-
bültünk, hogy nem szidott össze ben-
nünket, és hálából igyekeztünk szót
fogadni neki.

Talán ezért csukom be még ma is a
szemem Miatyánk közben? Pedig mi-
lyen régen volt! Negyvennégy éve, a
Rókus templom sekrestyéjében. Te
biztosan nem emlékszel rá, Mester
János atya, de én lám, megjegyez-
tem. És most újlaki testvéreimmel
adok hálát, hogy ennyi időn keresztül
megőrzött téged az Úr az ő hűségé-
ben. Az Ő áldását kérjük rád születé-
sed és neved napja alkalmából!

Sz. J.

Karácsony szavunkról

Jézus születésének ünnepét magyarul karácsonynak nevezzük. Az ünnep ne-
vét valamelyik délszláv nyelvből vettük át, amelyben az *kracsún*-nak hangzott. A
szláv szó pogánykori jelentése a nyelvészek szerint 'fordulónap', ill. 'napforduló'
lehetett. Hogy a szót, immár keresztény értelmében, keleti (bolgár, szerb) vagy
nyugati (horvát, szlovén) keresztény szlávoktól vettük-e át, bizonytalan. Érdekes,
hogy középkori okleveleinkben eleinte csak személynévként fordult elő,
Karachyn, *Karachon* és *Karachen* alakban. Azonban hogy emellett mai köznévi
jelentése is már használatos volt, arról egy furcsa, 1211-re datált forrásból követ-
keztethetünk: *Karasun cum filio Chuswet*, azaz 'Karácsony, Húsvét nevű fiával'.
Nem hihető, hogy a *Chuswet* csak személynévként élt volna, és a szövegössze-
függés alapján ugyanígy a *Karasun*-ról is fel kell tételeznünk az 'egyházi ünnep'
értelmezt.

1450 körüli oklevélben szerepel először a *Karacson haura*, 'december' értele-
mben, a *karacson napia* első írásos említése pedig csak 1629-ből származik. A
szót egyébként a Czuczor-Fogarasi-féle nagyszótár még 1865-ben is *karacson*
alakban hozza; érdekes, hogy a szerzők a latin (*in*) *carnatio*, 'megtestesülés' szó-
ban gyanítják szavunk forrását.

Ismeretes, hogy a karácsonyfa-állítás a XIX. század első felében német mintára
terjedt el Magyarországon. Az 1554-ből származó szövegben szereplő *karacson*
fája tehát még mást jelentett: egyfajta terményadót.

Nyelvünk nemrégiben még használta a két *karácsony* közt kifejezést, a *kis ka-
rácsony* pedig egy dalocska jóvoltából manapság is ismeretes. Az azonban már
kevésbé, hogy a másik, a *kis karácsony* újév napja volt, karácsony nyolcada,
amely karácsony nyolcnapos ünneplését zárta le.

Szaszouszky József

Minek örülünk karácsonykor?

... "először azért kell örülni, mert Isten emberré lett, hogy ember lenne Isten. Má-
sodszer azért, hogy az Úr lőtt szolga, hogy a szolga lenne úrrá, és mennyország-
nak királya. Harmadszor azért, mert Isten mennyországból leszállott, hogy ember
földről mennyekbe fölmenne. Negyedszer azért, hogy Isten lőtt embernek fia.
Ötödször azért, mert az haláltalan Isten lett halálössé, hogy az halálos ember
lenne halhatatlanná. Hatodszer azért, mert az gazdag Isten lőtt szegénnyé, hogy
szegény ember lenne gazdaggá."

Cornides-kódex, XVI. század eleje

Szent Család vasárnapjára

Kedves idősedő és ifjú házaspárok!

Novemberben a *Házaspár hétvége* lelkeségi mozgalom *Felkészülés az időskorra*
témájú lelkigyakorlatán vettünk részt. Ott hallottuk az alábbi verset, amelynek
szép és megszívlelendő gondolatait Veletek is szeretnénk megosztani.

Vörös Gábor és Csilla

Reggel, mielőtt a kaput beteszed,
Mondj nekem valami kedveset.
Annyi minden megeshet egy nap,
ki tudja, életben melyikünk marad.
Este mondj egy kedves szót a jó éjtle-hez,
ki tudja, hogy reggel melyikünk ébred.
Az élet olyan gyorsan múlik el,
egyáltalán nem mindegy, mit teszel,
hogy utoljára mit mondasz nekem,
hogy utoljára mit kérdezel.
Hadd legyen az utolsó egy kedves szó,
fontold meg: mindegyik lehet utolsó!

Ismeretlen német szerző